

Institut for Menneskerettigheder - Publikation i anledning af 25-års jubilæum - Udvisning

Rockere og bander 2011

FN - Resolution om adgang til juridisk bistand i straffesager

40. Straffuldbyrdelse - Telefonbekendtgørelsen
41. Straffuldbyrdelse - Fællesskab - Udelukkelse herfra
42. Hæleri - Stjålne cykler - Bøde
43. Berammelsesproblemer i arrestantsager med mange forsvarere
44. Menneskerettigheder - Anonyme vidner - Retfærdig rettergang - Britisk sag
45. Behandlingsdom - Ophævelse - Proportionalitet
46. Menneskerettigheder - Anholdelse af psykisk syg - Erstatning - Britisk sag
47. Vidneudelukkelse - Advokater - En røst fra graven?
48. Menneskerettigheder - Asyl - Udvisning til Iran - Svensk sag
49. Trussel mod myndighedspersoner - Betinget straf
50. Trusler mod myndighedspersoner samt bombetrusler - Samfundstjeneste
51. Menneskerettigheder - Retfærdig rettergang - Fængselssladder, der førte til domfældelse for drab - Kroatisk sag
52. Vold - Gentagelse - Samfundstjeneste
53. Forsvarere - Advokatnævnet - Bøde for ukorrekt anke
54. Vold - Gentagelse - Strafnedsættelse - Betinget straf

LANDSFORENINGEN AF FORSVARSADVOKATER

Institut for Menneskerettigheder - Publikation i anledning af 25-års jubilæum - Udvisning

Under www.menneskeret.dk kan man finde instituttets jubilæumsskrift med artikler om bl.a. frihedsberøvelse, herunder overbelægning i Kriminalforsorgens institutioner, samt udvisning og udlevering. I sidstnævnte afsnit på 32 sider hedder det bl.a. under *Anbefalinger*, side 15:

"Institut for Menneskerettigheder anbefaler – med henblik på at fremme den enkeltes menneskerettigheder – at Danmark:

- Tager til efterretning og anerkender, at det på grund af det menneskeretlige proportionalitetsprincip ikke er muligt at operere med hovedregel/undtagelse i udvisningssager.
- Ændrer udlændingelovens bestemmelser om udvisning på grund af kriminalitet, således at de i højere grad udtrykkeligt afspejler de rammer for adgang til udvisning, som følger af Danmarks internationale forpligtelser, herunder navnlig EMRK artikel 8 og EMD's praksis i tilknytning hertil.
- I tilknytning til sin revision af Rigsadvokatens meddelelse vedrørende sager om udvisning vejleder anklagemyndighedens medarbejdere om, hvornår der – i tillæg til den automatiske påstand om betinget udvisning – skal nedlægges påstand om udvisning. Der kan blandt andet udarbejdes en oversigt over EMD's domspraksis vedrørende udvisning på grund af kriminalitet, ligesom der bør udarbejdes en oversigt over andet relevant materiale til belysning af Danmarks internationale forpligtelser.
- Med henblik på at tilvejebringe en forudsigelig retstilstand for borgeren udarbejder vejledninger og informerer på hjemmesider mv. om betydningen af menneskeretten i forhold til udvisning.
- Ikke – som tilfældet er med betinget udvisning – lovfæster automatiske sanktioner uden konkret betydning."

Rockere og bander 2011

Rigspolitiet har udgivet en rapport på 13 sider, som man finder på politiets hjemmeside.

Der blev registreret 52 skudepisoder i det offentlige rum (lidt mindre end i 2009). Indsatsen mod målgruppen var også i 2011 et af politiets primære fokusområder, og antallet af personer, som man overvåger, er steget i forhold til tidligere år. Der udveksles oplysninger med SKAT og de sociale myndigheder.

Task Force Øst har i løbet af 2011 iværksat 25 fremadrettede efterforskninger vedr. en blandet gruppe af kriminalitet. Som følge heraf er der varetægtsfængslet i alt 111 personer og idømt domme på i alt 206 års fængsel (hvilket kan mærkes på belægget hos Kriminalforsorgens anstalter - tilføj redaktøren).

FN - Resolution om adgang til juridisk bistand i straffesager

FN's Kommission vedr. "Crime Prevention and Criminal Justice" har på et møde i Wien i april 2012 vedtaget en resolution om adgang til juridisk bistand i straffesager.

Resolutionen er vedtaget af en lang række lande, herunder Danmark på vegne EU.

Se nærmere på linket:

"http://www.unodc.org/documents/justice-and-prison-reform/DRAFT_report_IEGM_legal_aid.web.pdf."

Ved samme lejlighed har EU vedtaget, at anholdte skal have skriftlig information om deres rettigheder, herunder retten til ikke at udtale sig, retten til advokat, retten til at blive underrettet om sigtelsen og andre processuelle rettigheder og garantier.

Se nærmere på linket:

"<http://europa.eu/rapid/pressReleasesAction.do?reference=IP/12/430&format=HTML&aged=0&language=EN&guiLanguage=en>."

eller

"www.legalaidreform.org".

Straffuldbyrdelse - Telefonbekendtgørelsen

Straffuldbyrdelseslovens § 57

Ovennævnte bestemmelse er blevet ændret, således at der er skabt udtrykkelig hjemmel til at aflytte indsattes telefonsamtaler i lukkede institutioner, bortset fra de personer, den indsatte kan brevveksle ukontrolleret med.

Derimod kan der i åbne fængsler gives tilladelse til, at de indsatte har egne telefoner, enten fastnettelefoner eller de fastmonterede mobiltelefoner, som de åbne fængsler administrerer.

Endelig bliver der en korttelefonordning i de lukkede fængsler og Københavns Fængsler. Dette forudsætter dog, at de tekniske - herunder sikkerhedsmæssige - krav bliver opfyldt.

De nærmere regler findes i bekendtgørelse 2012-03-26 nr. 290 og skrivelse 2012-03-29 nr. 31.

Der henvises i øvrigt til Landsforeningens høringssvar af 26/8 2011, Lf.Medd. hæfte 9, side 216 ff.

Straffuldbyrdelse - Fællesskab - Udelukkelse herfra

Straffuldbyrdelseslovens § 33, § 33 a og § 63

Som led i ovennævnte bestemmelser er der fastsat bekendtgørelser 2012-03-26 nr. 281 og 283, der regulerer retten til fællesskab med medindsatte.

Midlertidig udelukkelse kan højst vare i 5 dage, med mindre ganske særlige omstændigheder gør sig gældende, og hvis man er udelukket fra fællesskab i mere end 14 dage, skal man vejledes om særlige rettigheder og tilbud.

Bekendtgørelse nr. 283 indeholder også regler om indsatte, der undtagelsesvist har været udelukket fra fællesskab i mere end 3 måneder.

Der er desværre stadig ikke indført mulighed for domstolskontrol.

Der henvises i øvrigt til Landsforeningens høringsvar af 26/8 2011, Lf.Medd. hæfte 9, **side** 216, særligt side 219.

Landsforeningens Meddelelse 42/2012

Hæleri - Stjålne cykler - Bøde

Straffelovens § 303

T var oprindelig tiltalt for tyveri af nogle cykler, subsidiært hæleri. Sagen blev afgjort som tilståelsessag på grov uagtsomhed, hvorefter sagen blev afgjort med en bøde.

Retten på Frederiksberg nr. 2-4618/2011, 7/2 2012

T på 40 år var tiltalt som ovenfor beskrevet for tyveri, subsidiært hæleri, idet han i april 2011 var fundet i besiddelse af 4 stjålne cykler, hvoraf 3 var opgjort til en samlet værdi på 11.100 kr.

Sagen blev gennemført som tilståelsessag på, at T erkendte groft hæleri efter § 303, og herefter nedlagde anklagemyndigheden påstand om bødestraf.

Retten idømte 10 dagbøder á 1.500 kr. og konfiskerede de 3 tilbageværende cykler.

Landsforeningens Meddelelse 43/2012

Berammelsesproblemer i arrestantsager med mange forsvarere

RPL § 843 a

Landsretten sendte efter anmodning fra anklagemyndigheden en sag tilbage til byretten med henblik på eventuel omberømmelse, således at hovedforhandlingen blev gennemført hurtigst muligt og inden for rimelig tid (men se efterskriften til den prisværdige kendelse).

ØL 17. afd. kære nr. S-694-12, 27/3 2012

I en sag med en række hyppigt benyttede forsvarere holdt byretten et berammelsesmøde med sig selv den 16/2 2012 og skrev herefter:

"Sagen berammes til hovedforhandling følgende dage - alle dage fra kl. 09.30 - 15.30:

2. juli 2012

3. juli 2012
5. juli 2012
6. august 2012
7. august 2012
9. august 2012
10. august 2012
7. september 2012
21. september 2012
5. oktober 2012
7. december 2012
10. december 2012
14. december 2012

Sagen er herefter berammet i 13 ud af de 17 dage, som anklagemyndigheden har skønnet, sagen vil tage.

Dommeren bemærkede, at retten har tilbudt berømmelse på følgende dage: 15/6-12, 21/6-12, 22/6-12, 25/6-12, 2/7-12, 3/7-12, 5/7-12, 6/7-12, 9/7-12, 10/7-12, 12/7-12, 13/7-12, 16/7-12, 17/7-12, 19/7-12, 20/7-12, 23/7-12, 24/7-12, 26/7-12, 27/7-12, 30/7-12, 31/7-12, 2/8-12, 3/8-12, 6/8-12, 7/8-12, 9/8-12, 10/8-12, 14/8-12, 16/8-12, 17/8-12, 20/8-12, 21/8-12, 24/8-12, 28/8-12, 30/8-12, 31/8-12, 3/9-12, 4/9-12, 7/9-12, 17/9-12, 18/9-12, 21/9-12, 1/10-12, 2/10-12, 3/10-12, 5/10-12, 26/11-12, 27/11-12, 28/11-12, 29/11-12, 30/11-12, 4/12-12, 6/12-12, 7/12-12, 10/12-12, 11/12-12, 14/12-12, 18/12-12 og 20/12-12, i alt 60 dage. Berømmelserne er foretaget på de dage, hvor alle advokater kan møde.

Dommeren bemærkede herefter, at de resterende 4 dage foreløbig er berammet til 7. januar 2013, 8. januar 2013, 9. januar 2013, 10. januar 2013 og 11. januar 2013. Såfremt der i forbindelse med sagens hovedforhandling - eventuelt forud herfor - kan findes yderligere dage af de af retten tilbudte, hvor alle advokater kan møde, kan berømmelserne i januar 2013 erstattes af sådanne dage."

Anklagemyndigheden kærede med påstand om hjemvisning med henblik på berømmelse af sagen på et tidligere tidspunkt og i en større tidsmæssig sammenhæng.

"... Til støtte herfor er det navnlig anført, at den tidsmæssige udstrækning af hovedforhandlingen er i strid med retsplejelovens § 843 a, idet sagen kan og bør berømmes på et langt tidligere tidspunkt, ligesom berømmelsesperioden ikke bør være på omkring et halvt år. Såfremt dette har som konsekvens, at der i medfør af retsplejelovens § 733, stk. 2, jf. § 736, stk. 2, skal ske ombesikkelse af én eller flere forsvarere, må dette anses for at være i overensstemmelse med bestemmelsernes formål."

5 af advokaterne havde ikke bemærkninger til anklagemyndighedens kæreskrift. Den 6. advokat anførte:

".. at han ikke har bemærkninger til en tidligere berammelse af sagen. Endvidere er det anført, at det vil være hensigtsmæssigt med en mere koncentreret berammelse af hovedforhandlingen, samt at en betydelig del af forsinkelsen skyldes forhold i Københavns Byret, herunder at den pågældende dommer ikke har kunnet tilbyde retsdage i oktober eller november 2012."

Landsretten bemærkede:

"Det fremgår af anklageskrift af 13. januar 2012, at sagen angår 16 tiltaleforhold, herunder navnlig overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 1. og 2. pkt., ved indsmugling af større mængder kokain fra Peru til Danmark. Herudover fremgår det af anklagemyndighedens fremsendelsesbrev af 13. januar 2012 til Københavns Byret, at sagen forventes at vare 17 dage (inklusiv 3 dage til votering), samt at sagen begæres berammet inden for 14 dage og med en påbegyndelsesdato inden den 27. juni 2012 af hensyn til den lange varetægtsfængsling af bl.a. A, B og C. Af bevisfortegnelsen fremgår, at der ud over de tiltalte skal ske afhøring af 21 vidner, samt at der under andre bevismidler er angivet rumaflytninger, telefonsamtaler og overvågningsvideo.

Det fremgår af sagen, at A og C har været frihedsberøvet siden 27. juni 2011, at D har været frihedsberøvet siden 13. september 2011, at E har været frihedsberøvet siden 3. oktober 2011, og at F har været frihedsberøvet siden 11. januar 2012. Endvidere er det oplyst, at B og G blev varetægtsfængslede henholdsvis den 28. juni og den 17. september 2011.

Af retsbogsudskrift af 16. februar 2012 fra Københavns Byret fremgår blandt andet, at retten forinden berammelsen havde tilbudt i alt 60 dage, herunder flere dage i juli, august og september samt nogle dage i oktober, november og december 2012, og at berammelserne er foretaget på de dage, hvor alle advokater kunne møde.

Henset til sagens karakter og omfang sammenholdt med det forhold, at flere af de tiltalte har været varetægtsfængslede siden juni 2011, finder landsretten, at sagen så vidt muligt bør omberammes, således at hovedforhandlingen gennemføres hurtigst muligt og inden for rimelig tid, jf. retsplejelovens § 843 a, stk. 2.

T h i b e s t e m m e s:

Byrettens afgørelse ophæves, og sagen hjemvises med henblik på eventuel omberømmelse, således at hovedforhandlingen gennemføres hurtigst muligt og inden for rimelig tid."

- oo0oo -

Sagen er efter anmodning sendt til redaktøren den 10/5 2012 med følgende tilføjelse:

"Som et kuriosum kan jeg nævne for dig, at der intet er sket efter Østre Landsrets bestemmelse om, at sagen skulle berammes på et tidligere tidspunkt."

Landsforeningens Meddelelse 44/2012

Menneskerettigheder - Anonyme vidner - Retfærdig rettergang - Britisk sag

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention art. 6

Klagerne blev tiltalt og idømt livsvarigt fængsel i en drabssag, hvor et af anklagerens vidner fik lov til at afgive anonym forklaring, fordi han frygtede gengældelse fra de tiltalte.

Retsformanden fremhævede over for juryen svaghederne ved denne form for bevisførelse.

Menneskerettighedsdomstolen fandt, at juryen havde haft mulighed for at vurdere troværdigheden af det anonyme vidnes forklaring og afviste klagen efter art. 6.

Ellis, Simms og Martin mod Storbritannien, app. 46099/06 og 46699/06, 10/4 2012

Klagerne, Ellis, Simms og Martin, var tiltalt for drab og drabsforsøg efter en skudepisode i 2003, hvor to blev dræbt og to såret uden for en frisørsalon i Birmingham.

Det var ubestridt, at skyderierne var banderelateret, og anklagemyndigheden gjorde gældende, at det var medlemmer af Burger Bar banden, der skød i en hævnaktion mod Johnson Crew banden. Ofrene var ikke medlemmer af nogen af banderne, men blev ramt i skudvekslingen.

Ud over det nedennævnte vidne var der beviser i form af køb af en bil relateret til skudepisoden og masteoplysninger fra mobiltelefoner.

Kun 5 vidner turde stå frem, men kun anonymt. Et af vidnerne, under dæknævnet Mark Brown, herefter MB, hævdede at have set Ellis og Martin i den bil, hvorfra skuddene blev affyret.

Anklagemyndigheden gav baggrundsinformation vedr. vidnerne, herunder at MB havde tilknytning til en supportgruppe under Johnson Crew, og at han havde et modsætningsforhold til tre af personerne i bilen. Den kriminelle fortid, herunder fængselsstraffe, blev også oplyst.

Retsformanden tillod MB at afgive anonym vidneforklaring. Det lå fast, at MB frygtede for sig selv og sin familie. Retsformanden overvejede, om der var andre beviser, der støttede forklaringen, samt Menneskerettighedsdomstolens praksis og afvejningen mellem retshåndhævelsen og interessen i vidnebeskyttelsen. Der var tilstrækkelige oplysninger til, at forsvarerne kunne krydseksaminere vidnet.

Retsformanden underkastede løbende sin afgørelse revurdering som følge af afsløring af yderligere oplysninger og anbringender fra forsvarerne.

Inden MB kom i vidneskranken, vejledte retsformanden juryen om, at den anonyme forklaring begrænsede forsvarernes muligheder.

Han afslog at afvise sagen, efter at anklagemyndigheden havde fremført sine beviser, og fremhævede, at MB var blevet grundigt krydsforhørt over flere dage, samt at der var andre beviser, der pegede på, at de tiltalte havde deltaget i skyderiet.

I den afsluttende retsbelæring fremhævede retsformanden de svage punkter i MB's forklaring og instruerede juryen i, at de skulle forkaste vidnets forklaring, hvis de tvivlede på hans troværdighed eller ikke var overbeviste om, at der var andre beviser - bortset fra forklaringen - der støttede, at de tiltalte havde deltaget i skyderierne.

I marts 2005 blev de tiltalte fundet skyldige og idømt livsvarigt fængsel.

Appelretten afviste anke, idet man tiltrådte retsledelsen i første instans. Klage blev indgivet til Menneskeretsdomstolen i november 2006.

Menneskerettighedsdomstolen bemærkede bl.a., at problemstillingen i princippet ikke var forskellig fra situationen, hvor vidnet ikke fremstår i retten (men man dokumenterer en tidligere forklaring, ER), jfr. *Al-Khawaja og Tahery mod Storbritannien*, nr. 26-766/05 og 22228/06, 15/12 2011 (Lf.Medd. 4/2012).

De tiltalte skulle have en effektiv adgang til at stille spørgsmålstejn ved beviserne. Men forswarets begrænsninger var forskellig i de to situationer. Der kunne stilles

spørgsmål fra forsvaret til anonyme vidner om divergerende forklaringer, og retten kunne iagttage vidneres reaktion og danne sig et indtryk af deres troværdighed. Omfanget af afsløringer vedr. de anonyme vidner havde også betydning for forsvarets begrænsninger.

Med støtte i *Al-Khawaja og Tahery* opstillede domstolen tre betingelser. Der skulle være god grund til at holde vidnet anonymt, retten skulle overveje, om vidnets forklaring stod alene - hvis det var tilfældet, skulle retten overveje modstående hensyn, herunder processuelle garantier, for at få en fair afvejning af bevismidlets troværdighed.

Konkret var der en klar offentlig interesse i at få retsforfulgt bandekriminalitet, og muligheden for anonym vidneførsel var et vigtigt redskab. Det var ikke bestridt, at MB frygtede gengældelse.

MB's udsagn stod ikke alene, men, som fremhævet af retsformanden, kunne hans vidneudsagn være afgørende i det mindste i forhold til nogle af klagerne.

Det var derfor nødvendigt at undersøge eventuelle modstående hensyn. Menneskerettighedsdomstolen fremhævede elementerne, dels at forsvarerne, retten og juryen selv havde mulighed for at vurdere MB's troværdighed, de kunne høre og se ham. Retsformanden havde løbende taget stilling til opretholdelse af anonymiteten, han havde fremhævet behovet for yderligere beviser og vejledt juryen om forsvarets begrænsninger.

Der havde været betydningsfulde afsløringer vedr. MB, som gav mulighed for kryds-eksamination, og en sådan havde fundet sted. Forsvaret havde således haft effektiv mulighed for at anfægte MB's troværdighed.

Derfor havde juryen haft mulighed for at foretage en fair og passende bedømmelse. Klagen blev derfor afvist. Afgørelsen er enstemmig.

- oo0oo -

Nærværende referat er oversat fra domstolens pressemeddelelse. Selve afgørelsen på domstolens hjemmeside er på 14 sider.

Landsforeningens Meddelelse 45/2012

Behandlingsdom - Ophævelse - Proportionalitet

Straffelovens § 68 a

K på nu 27 år, der led af spiseforstyrrelser, var i 2007 for 26 butikstyverier til en samlet værdi af 6.500 kr. blevet idømt ambulans psykiatrisk behandling inden for en længstetid af 5 år. Anklagemyndigheden ville have foranstaltningen forlænget i yderligere 2 år. Byretten imødekom begæringen ud fra oplysningerne om et åbenbart behov for behandling.

Landsrettens flertal fandt, henset til karakteren af den begåede kriminalitet, ikke, at der forelå sådanne særlige omstændigheder, at hensynet til forebyggelse af nye butikstyverier med rimelighed krævede, at der blev fastsat en ny længstetid på 2 år. Den dissenterende dommer ville stadfæste byrettens kendelse i henhold til grundene.

ØL 20. afd. kære nr. S-476-12, 1/5 2012

Der henvises til ovennævnte resumé.

Under byretssagen oplyste K bl.a., at hun havde fået det meget dårligere i de forløbne 5 år. Der var megen uro på en lukket afdeling, og hun følte, at hun blev kastet rundt i systemet og stemplet, fordi hun havde en behandlingsdom. Hun havde ikke begået tyverier for nylig.

Kontaktpersonen oplyste bl.a., at K havde været indlagt i en længere periode. Hun havde ingen motivation for behandling og ingen sygdomsindsigt.

Det fremgik af lægeerklæring, at K blev behandlet for anoreksi, og at hun i august 2011 under indlæggelse havde stjålet 1.000 kr. fra en serviceassistent. Hun blev overført til lukket afdeling med en vægt på 32,3 kg.

Der blev under seneste forløb på lukket afdeling konstateret gentagne tyverier, hvorfor man anbefalede forlængelse af længstetiden.

Der var 9 bødeforlæg siden dommen i 2007, en udeblivelsesdom og 5 verserende sigtelser.

Byretten udtalte:

"Domfældte blev ved dommen af 23. marts 2007 fundet skyldig i tyveri efter straffelovens § 276. Domfældte har efter dommen været indlagt på psykiatrisk afdeling flere gange, senest fra marts 2011, og i det seneste halve år primært på lukket afdeling. Det fremgår af sagen, at domfældte efter dommen af 23. marts 2007 har begået adskillige tyveriforhold, og at der er flere verserende sigtelser mod hende herfor.

Efter de foreliggende oplysninger om det åbenbare behov for behandling af domfældte sammenholdt med oplysningerne om antallet af tyveriforhold begået efter dommen af 23. marts 2007 og hensynet til at forebygge ny kriminalitet, finder retten, at der foreligger sådanne særlige omstændigheder, at der bør fastsættes en ny længstetid på 2 år for den idømte foranstaltning."

K kærede med påstand om, at der ikke blev fastsat ny længstetid. Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

Kæremålet blev behandlet mundtligt. Resten er citat af landsrettens kendelse:

"Af retspsykiatrisk erklæring af 19. oktober 2006 fremgår blandt andet:

"Ved mentalundersøgelsen er observanden fundet svært personlighedsmæssigt forstyrret og svært anorektisk med kølige hænder, lanugohår i ansigtet og ekstremt afmagring. Hun virker selvcentreret og kontaktforstyrret og synes ikke at have en fuldgod forståelse for det alvorlige i sin spiseforstyrrelse. Hendes virkelighedsopfattelse med hensyn til hendes helbred virker forvrænget, således at hun samlet fungerer psykotisk. Der er vidtgående overensstemmelse mellem den klinisk psykiatriske og den testpsykologiske vurdering.

Observanden er herefter omfattet af straffelovens § 16, stk. 1. Såfremt hun findes skyldig skal, som mest formålstjenlig foranstaltning til at imødegå en ikke ubetydelig risiko for fornyet kriminalitet, anbefales, at hun - jf. samme lovs § 68, 2. pkt. - dømmes til ambulat psykiatrisk behandling ved psykiatrisk afdeling med tilsyn af kriminalforsorgen, således at kriminalforsorgen sammen med overlægen kan træffe bestemmelse om indlæggelse."

Der er afgivet supplerende forklaring af K, der har forklaret blandt andet, at hun har været syg, siden hun var 13 år. Hun har været velfungerende, indtil hun fik behandlingsdommen. Før dommen var hun dog også indlagt i perioder. Efter dommen har hun stjålet, når hun har været på flugt og ikke har haft penge med. Det er typisk madvarer, hun har stjålet. Hun har en bolig i et bofællesskab i X-by. Hun er for tiden på den lukkede afdeling i X-by. Forud herfor var hun på Y-Hospital. Behandlingsdommen forhindrer hende i at søge behandling. Hun har det meget svært på den lukkede afdeling, hvor hun ikke bliver forstået, men derimod chikaneret af medpatienterne. Hun er klar over, at hun også efter en ophævelse af foranstaltningen i perioder må være indlagt, men hun mener, at hun kan tage vare på sig selv. Hun får førtidspension og kan leve af den.

Landsrettens begrundelse og resultat

Dommerne B. Tegldal og Gry Berdiin udtaler:

Vi tiltræder, at der efter de foreliggende lægelige oplysninger er et åbenbart behov for behandling af K.

Efter straffelovens § 68 a, stk. 1, 3. pkt., kan retten under særlige omstændigheder fastsætte en ny længstetid på 2 år. § 68 a, blev indsat ved lov nr. 438 af 31. maj 2000. Af bemærkningerne til bestemmelsen i lovforslag nr. 144 af 8. december 1999 fremgår blandt andet, at "forlængelse kan imidlertid kun ske under særlige omstændigheder, f.eks. hvis den dømtes tilstand er blevet forværret på en sådan måde, at den pågældende frembyder fare for andre, eller hvor der i øvrigt ved længstetidens udløb foreligger et åbenbart behov for at fortsætte en behandling eller pleje, der er motive- ret af kriminalitetsforebyggende hensyn."

K har i 5 år været underlagt den idømte foranstaltning og har i længere perioder været indlagt på en lukket psykiatrisk afdeling. Henset til karakteren af den begåede kriminalitet findes der ikke at foreligge sådanne særlige omstændigheder, at hensynet til forebyggelse af nye butikstyverier med rimelighed kræver, at der fastsættes en ny længstetid på 2 år.

Vi stemmer derfor for at ændre byrettens kendelse således, at der ikke fastsættes en ny længstetid i medfør af straffelovens § 68 a, stk. 1, 3. pkt.

Dommer Ole Dybdahl udtaler:

Af de af byretten anførte grunde stemmer jeg for at stadfæste kendelsen.

Afgørelsen træffes efter stemmeflertallet.

T h i b e s t e m m e s:

Byrettens kendelse ændres således, at der ikke fastsættes en ny længstetid."

- oo0oo -

Forsvareren tilføjer:

"Igennem årene har jeg haft en del kendelser vedrørende forlængelse af foranstaltninger, men det har altid været personfarlig kriminalitet. Hverken Statsadvokaten eller jeg kunne finde tidligere kendelser om forlængelse ud over fem år for almindelige småtyverier."

Menneskerettigheder - Anholdelse af psykisk syg - Erstatning - Britisk sag

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions art. 3

Tilbageholdelse af psykisk syg person på politistation i over 3 dage med henblik på lægeundersøgelse af, om han skulle tvangsindlægges, udgjorde en krænkelse af EMK art. 3. Erstatning på 3.000 €.

MS mod Storbritannien, app. 24527/08, 3/5 2012

Der henvises til ovennævnte resumé.

MS, herefter klageren, var blevet anholdt i 2004, fordi han stærkt ophidset konstant anvendte hornet i en bil. Politiet havde i henhold til lovgivningen ret til at tilbageholde ham op til 72 timer med henblik på lægeundersøgelse og eventuel behandling. Senere fandt man på klagerens adresse hans tante, der var blevet overfaldet og angiveligt alvorligt skadet af klageren.

Selv om to specialister vurderede, at klageren burde indlægges, lykkedes det ikke politiet at få ham indlagt, hvorfor klageren blev i en celle hos politiet i mere end 72 timer, stærkt urolig. Først efter 3 dage blev klageren i håndjern bragt til en klinik, hvor han fik behandling. Sigtelserne mod ham blev frafaldet.

Domstolen fastslog, at han havde haft et klart behov for behandling, hvortil kom, at den legale tidsgrænse var blevet overskredet. Selv om det ikke var ond vilje, men snarere manglende samarbejde mellem myndighederne, forelå der en krænkelse af EMK art. 3 om nedværdigende behandling.

Klageren blev tillagt 3.000 € i torterstatning.

Vidneudelukkelse - Advokater - En røst fra graven?

Retsplejelovens § 170

Advokat A var af anklagemyndigheden indstævnet som vidne i anledning af sin civile retlige rådgivning til T, K og nu afdøde D. Forsvarerne for T og K protesterede, idet der ikke forelå samtykke fra deres klienter til, at A afgav forklaring om det fortrolige klientforhold.

Byretten pålagde A at afgive forklaring, idet retten fandt det overvejende sandsynligt, at D ville have givet tilladelse til advokatens vidneforklaring.

Sagen blev påkæret til landsretten, der lagde til grund, at det var T og K, der havde konsulteret advokaten, ikke afdøde D, som advokaten aldrig havde mødt eller været i kontakt med på anden måde. På denne baggrund, og da det efter det for landsretten oplyste ikke kunne lægges til grund, at A's vidneforklaring måtte anses for at være af afgørende betydning for sagens udfald, fandtes betingelserne i RPL § 170, stk. 2, ikke at være opfyldt.

ØL 5. afd. kære nr. S-1171-12, 2/5 2012

Der henvises til ovennævnte resumé.

Byretten afsagde følgende kendelse:

"Blandt andet på baggrund af advokat A's fællesskrivelse af 10. januar 2010 til D, T og K (ekstrakten s. 50-51), der angiveligt også er forsynet med D's underskrift under en erklæring om administrationen af hans formueforhold, lægges det til grund, at de tiltalte har konsulteret advokat A i forbindelse med D's formueforhold.

Retten finder, at det må anses for overvejende sandsynligt, at D, hvis han havde været i live, ville have givet tilladelse til, at advokat A afgav vidneforklaring blandt andet om baggrunden for advokatens udarbejdelse af den nævnte skrivelse.

Herefter og da retten finder, at en forklaring fra advokat A må være af afgørende betydning for sagens udfald, finder retten efter en samlet vurdering, at advokat A skal pålægges at afgive forklaring om forhold, der er kommet til hans kundskab ved udøvelsen af hans virksomhed som advokat for de tiltalte og for D, jf. retsplejelovens § 170, stk. 2, hvorfor

bestemmes

Det pålægges advokat A at afgive forklaring om forhold, der er kommet til hans kundskab ved udøvelsen af hans virksomhed som advokat for de tiltalte og for D.

Advokat JA påkærede på vegne af advokat A kendelsen til Østre Landsret, og anmodede i forbindelse hermed om, at kæremålet tillægges opsættende virkning. Advokat JA oplyste, at han vil sende kæreskrift til landsretten."

Der var berammet yderligere retsmøde i sagen, hvorfor retten tillagde et kæremål opsættende virkning til denne dato.

Kæremålet blev inden fristen mundtligt behandlet. Landsretten fik forelagt et længere brev fra advokat A i 2010, som var stilet til D og de tre tiltalte i sagen, der gennem længere tid havde forestået D's formueforhold.

Advokaten anbefalede, at der burde nedfældes klare retningslinier for hvilke betalinger, der kunne ske, og anbefalede ligeledes, at der blev givet fuldmagt til eksempelvis en advokat til at forestå administration af formuen. A ville gerne træffe D, næste gang han var i Danmark.

A medsendte udkast til en erklæring, som D kunne underskrive, hvorved der blev givet kvittance vedr. allerede foretagne dispositioner. Erklæringen var efterfølgende underskrevet af D, men ikke af vitterlighedsvidner. A sendte en regning til T, og den blev betalt af midler fra D's konto.

A forklarede, at han aldrig havde været advokat for D.

Landsrettens begrundelse og resultat:

"Landsretten lægger ved afgørelsen til grund, at de tiltalte T og K konsulterede advokat A i forbindelse med D's formueforhold og deres fuldmagtsforhold, men at advokat A aldrig mødte D eller var i kontakt med denne på anden måde. Der var således alene etableret et klientforhold i relation til de to tiltalte, som ikke har ønsket at samtykke til, at advokat A afgiver forklaring om det fortrolige klientforhold.

På denne baggrund, og da det efter det for landsretten oplyste ikke kan lægges til grund, at advokat A's vidneforklaring må anses for at være af afgørende betydning for sagens udfald, findes betingelserne i retsplejelovens § 170, stk. 2, ikke at være opfyldt, hvorfor

b e s t e m m e s:

Byrettens kendelse ændres, således at advokat A ikke pålægges at afgive forklaring."

Landsforeningens Meddelelse 48/2012

Menneskerettigheder - Asyl - Udvisning til Iran - Svensk sag

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention art. 3.

Svensk asylsag, hvor kurdisk-iransk ægtepar havde ført sig frem i Sverige. En tilbagesendelse til Iran ville derfor indebære risiko for forfølgelse og dermed indebære en krænkelse af EMK art. 3.

SF m.fl. mod Sverige, app. 52077/10, 15/5 2012

SF med hustru NS og barn AF klagede over afslag på asyl. Parret kom til Sverige i 2007, barnet var født der i 2009.

Parret gjorde gældende, at de havde været politisk aktive for Det Kurdiske Demokratiske Parti og havde optrådt på TV.

Deres ansøgning blev, selv om de blev fundet troværdige, afslået af alle nationale instanser. Det var usandsynligt, at de ville blive forfulgt, henset til, at de var lavt profilerede kurdiske aktivister.

Klagerne gjorde gældende, at de havde udfoldet betydelig politisk aktivitet i Sverige, og at de iranske myndigheder var bekendt hermed.

Menneskerettighedsdomstolen fandt, at aktiviteterne i hjemlandet ikke var tilstrækkelige til at begrunde en frygt for forfølgelse. Derimod var deres aktiviteter i Sverige siden 2008 betydelige, og baggrundsplysninger om Iran viste, at myndighederne fulgte med i myndighedskritiske aktiviteter også i udlandet. Det ville være nemt at identificere klagerne, også fordi de ikke havde identitetspapirer og havde forladt landet illegalt.

Der var således en reel risiko for forfølgelse, hvorfor det ville være en krænkelse af art. 3 at sende dem tilbage til Iran.

Landsforeningens Meddelelse 49/2012

Trussel mod myndighedspersoner - Betinget straf

Straffelovens § 58 og § 119

T på 22 år var tiltalt for verbalt at have truet to togrevisorer. Betinget dom på 14 dages fængsel og tillægsbøde (på grund af gentagen forseelse af lov om euforiserende stoffer).

Københavns Byret SS 1-9921/2011, 28/3 2012

T på 22 år var tiltalt for overtrædelse af § 119, ved i februar 2011 at have truet to togrevisorer, der ville pålægge ham en afgift for at køre uden billet, idet han udtalte "jeg brækker næsen på jer" og "jeg skal nok huske jeres ansigter" eller lignende.

I forhold 2, lov om euforiserende stoffer, ved i november 2011 at have været i besiddelse af 1,72 g hash og en joint til eget brug.

T nedlagde påstand om frifindelse i forhold 1. Han forklarede bl.a., at grunden til, at han ikke havde billet, var, at kiosken på den station, hvor han var stået på, ikke var åben, så han kunne veksle penge. Han foreviste togrevisorerne to 200 kr. sedler og forklarede sit problem. Han ønskede ikke at oplyse sit navn, hvorfor alle steg af toget for at vente på politiet. Der opstod en ordveksling, hvorunder han sagde, at han havde lyst til at trykke en næse - det var ikke ment som en trussel.

Togrevisorerne forklarede som i anklageskriftet.

T var egnet til samfundstjeneste. Han var tidligere straffet i 2010 med en bøde på 3.000 kr. for lov om euforiserende stoffer.

Retten fandt T skyldig i forhold 1 for truslen "jeg brækker næsen på jer", og fandt efter erkendelsen T skyldig i forhold 2.

Straffen blev fastsat til fængsel i 14 dage og en bøde på 4.000 kr., idet retten tilføjede:

"Straffen skal ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 56, stk. 2. Retten har herved lagt vægt på tiltaltes personlige forhold."

Prøve- og tilsynstiden blev fastsat til 1 år.

Landsforeningens Meddelelse 50/2012

Trusler mod myndighedspersoner samt bombetrusler - Samfundstjeneste

Straffelovens § 62, § 119 og § 266

T på 27 år havde via internettet dels sendt bombetrusler, dels truet en borgmester via YouTube og endelig på nettet opregnet bl.a. en række politikere og embedsmænd med ordene "Disse er legitime terrormål i Danmark."

T havde i forbindelse med sagen indledt et behandlingsforløb. Retten idømte en straf på 3 måneders fængsel betinget af samfundstjeneste på 60 timer og særvilkår.

Københavns Byret SS 3-3450/2012, 23/3 2012

T på 23 år var tiltalt for i juli 2011 at have overtrådt § 266, ved at have sendt en kommune en bombetrussel vedr. en svømmehal.

I forhold 2, overtrædelse af § 119, ved i oktober/november 2011 via internettet at have truet en borgmester ved bl.a. at have skrevet "Slå denne kælling ihjel" . . . "Du bliver gennemmadret en dag, fucking kælling" m.v.

I forhold 3, overtrædelse af § 266, ved i november 2011 på internettet at have opregnet en række politikere og embedsmænd m.v. med bemærkningen: "Disse er legitime terrormål i Danmark."

Der var påstand om fængselsstraf og konfiskation af computeren. T erkendte sig skyldig, dog at forhold 2 blev henført under § 266.

T's forklaring er ikke gengivet i dommen, men det fremgik af en personundersøgelse med erklæring fra en speciallæge i psykiatri, at T var klar over, at han havde bevæget sig ud på et ulovligt område. Han havde tydeligvis været meget følelsesmæssigt optaget omkring indvandrergupper og på kanten til at miste almindelig realitetsvurdering. Nu fortrød han.

T havde været frihedsberøvet i 8 dage.

Retten fandt T skyldig efter tiltalen i forhold 1 og 3, men henførte forhold 2 under § 266, idet det ikke kunne antages, at T havde haft det fornødne forsæt til § 119.

Straffen blev fastsat til fængsel i 3 måneder mod en prøvetid på 2 år. Retten tilføjede:

"Straffen skal ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 56, stk. 2. Retten har herved lagt vægt på det oplyste om tiltaltes personlige forhold, herunder at tiltalte har indledt et behandlingsforløb, til at tiltalte er ustraffet samt til den stedfundne varetægtsfængsling.

Tiltalte skal herunder udføre samfundstjeneste i 60 timer, jf. straffelovens §§ 62 og 63."

Computeren blev konfiskeret.

Samfundstjenesten var med 1 års tilsyn og vilkår om fornødent at undergive sig psykiatrisk/psykologisk behandling.

Landsforeningens Meddelelse 51/2012

Menneskerettigheder - Retfærdig rettergang - Fængselssladder, der førte til domfældelse for drab - Kroatisk sag

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention art. 6

Det er ikke ualmindeligt i USA, at man i sager, hvor det kniber lidt med de reelle beviser, fører en medindsat som vidne på, at den tiltalte i fængslet skulle have tilstået den påsigtede forbrydelse i overværelse af vidnet.

Her er et europæisk eksempel, der blev indbragt for Menneskerettighedsdomstolen, der fandt, at der forelå en krænkelse af EMK art. 6. Domstolen bemærkede, at klageren A alene var blevet dømt på baggrund af vidneudsagnet fra den medindsatte S. Denne var psykisk syg, led af vrangforestillinger og havde nedsat hørelse, hvortil kom, at A kunne påvise, at S's vidneudsagn var behæftet med mange unøjagtigheder og selvmodsigelser. Desuagtet havde den nationale domstol - uden at forsøge at afprøve troværdigheden af S's forklaring - idømt A 40 års fængsel for manddrab.

A fik tillagt 9.000 € for tort.

Ajdaric mod Kroatien, app. 20883/09, 13/12 2011

Klageren Ajdaric, herefter A, blev under varetægtsfængslingen af en tyveridom (som han senere blev frifundet for) indlagt på et fængselshospital, hvor han delte stue med andre indsatte, herunder S, en tidligere politimand, der i første instans var blevet idømt 7 års fængsel for forsøg på manddrab.

S rettede henvendelse til myndighederne og oplyste, at han kendte til omstændighederne vedr. et rovmord i 1998 på 3 personer. For en undersøgelsesdommer forklarede han i 2006, at han havde overhørt en samtale mellem A og en medindsat M om forbrydelsen. Senere afgav han en lang og detaljeret forklaring under en domsforhandling mod M. Han afviste, at han var blevet lovet noget vedr. hans egen sag, og at han aldrig tidligere havde været undergivet psykiatrisk behandling, men kun indlagt med henblik på mentalundersøgelse.

A og M blev tiltalt for drabene, og S afgav igen forklaring og gentog, at de tiltalte havde drøftet drabene i hans overværelse.

De tiltalte bestred at have truffet hinanden, før de mødtes under indlæggelsen, og at have haft de beskrevne drøftelser.

Medfanger havde heller ikke hørt sådanne drøftelser eller hørt de tiltalte tale hviskende til hinanden.

S var tidligere blevet mentalundersøgt og beskrevet som lidende af følelsesmæssigt ustabilitet og en histrionisk personlighed karakteriseret bl.a. af behov for selvscenetsættelse.

Både A og M blev i 2006 dømt for de 3 drab og fik hver 40 års fængsel. Domfældelsen hvilede alene på forklaringen fra S.

Afgørelsen blev stadfæstet af landsretten og i 2007 af Højesteret, idet man lagde vægt på, at S ofte havde opholdt sig på stuen alene sammen med de domfældte. Heller ikke Forfatningsdomstolen fandt anledning til at omstøde dommen.

Klageren fremlagde for Menneskerettighedsdomstolen oplysninger fra S's pensions-sag, hvorefter denne som følge af begivenheder, herunder en eksplosion i 1991 og 1993, led af hørenedsættelse.

Menneskerettighedsdomstolen fastslog, at de nationale domstole som udgangspunkt er bedst til at bedømme beviser, men her var der en række indbyrdes modstridende oplysninger fra S om, hvornår samtalerne havde fundet sted, sengenes placering på hospitalsstuen, eventuelle vidner til forbrydelsen samt de medindsattes forklaringer om de indbyrdes kontakter og A's og M's eventuelle forudgående kendskab. Det havde de nationale domstole ikke forholdt sig til, heller ikke den psykiatriske diagnose på S.

Retsforfølgningen havde samlet set udgjort en krænkelse af A's ret til en retfærdig rettergang.

A krævede bl.a. tabt arbejdsfortjeneste og 100.000 € i tort. Domstolen imødekom ikke kravet for tabt arbejdsfortjeneste. A ville få oprejsning gennem en genoptagelse af sagen, men den arbitrære domfældelse kunne føre til en godtgørelse på 9.000 € samt tillægelse af sagsomkostninger.

Afgørelsen er énstemmig.

Justitsministeriets Menneskerettighedskontor i Lovafdelingen udarbejder hver måned resuméer af udvalgt domspraksis fra Menneskerettighedsdomstolen. Samtlige resuméer fra juli 2008 og frem er tilgængelig på hjemmesiden på følgende link:

<http://www.justitsministeriet.dk/praksis.html>.

Ovennævnte dom på 18 sider kan også findes på domstolens hjemmeside.

Landsforeningens Meddelelse 52/2012

Vold - Gentagelse - Samfundstjeneste

Straffelovens § 62, § 244 og § 247

T på 23 år var tiltalt for gadevold ved at have tildelt A et slag i ansigtet. Han havde en tidligere betinget straf for vold i 2009, hvor prøvetiden var udløbet. Retten idømte 40 dages fængsel betinget af samfundstjeneste i 30 timer, idet der blev lagt vægt på den betydelige provokation fra forurettede, de begrænsede skader, de personlige forhold og den tid, der var gået siden sidste voldsdom.

Retten i Kolding nr. 3-3166/2012, 7/5 2012

T på 23 år var tiltalt for vold efter straffelovens § 244, jfr. § 247, stk. 1, ved i marts 2012 om natten på gaden at have tildelt A et slag i ansigtet.

Anklagemyndigheden påstod ubetinget straf af 5-6 måneders varighed. T erkendte sig skyldig og påstod betinget straf af 40 dages varighed og således, at reststraffen vedr. prøveløsladelsen (af dom for uligeartet kriminalitet, ER) ikke blev udløst.

T forklarede bl.a., at det var rigtigt, at han slog A i ansigtet. Denne var kommet hen til T's taxa og havde optrådt stærkt provokerende ved at blive ved med at sige, at T skulle tale ordentligt til taxachaufføren. T bad gentagne gange A om at gå væk, hvilket ikke blev efterkommet, hvorefter T slog én gang i ansigtet med knyttet hånd. Der havde ikke været grund til, at A blandede sig. Muligvis var A påvirket af andet end alkohol.

Politiattesten talte om let hævelse og rødmen under venstre øje. Ingen forbigående eller varige mén.

T havde to domme. 2009 betinget fængsel for vold med 30 dage og 1 års prøvetid. 2010 7 måneders fængsel for bl.a. § 191 og våbenbekendtgørelsen. Løsladt i august 2010 med en reststraf på 74 dage.

T var egnet til betinget dom og samfundstjeneste.

T var i arbejde og forventede at få en læreplads hos arbejdsgiveren.

Retten fandt T skyldig efter anklageskriftet og idømte en straf af fængsel i 40 dage, men tilføjede:

"Straffen skal ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 62 og § 63, jfr. § 56, stk. 2. Tiltalte skal herunder udføre samfundstjeneste i 30 timer.

Straffen omfatter ikke reststraffen ved prøveløsladelsen den 28. august 2010, jf. straffelovens § 40, stk. 1, jf. § 61, stk. 2.

Retten har lagt vægt på, at volden blev udøvet efter betydelig provokation fra forurettede og på de begrænsede skader og følgevirkninger for den forurettede. Under hensyn til tiltaltes personlige forhold og til den tid, der er gået, siden tiltalte sidst blev dømt for vold, har retten undtagelsesvist fundet anledning til at gøre straffen betinget med vilkår om samfundstjeneste. Da dommen af 9. april 2010 ikke vedrørte lignende kriminalitet, har retten ikke fundet anledning til at fastsætte en fællesstraf."

Prøvetiden var på 2 år og afviklings- og tilsynstid 6 måneder.

Landsforeningens Meddelelse 53/2012

Forsvarere - Advokatnævnet - Bøde for ukorrekt anke

Retsplejelovens § 126

Advokat A havde repræsenteret klageren K i en færdselssag, hvor K bl.a. var tiltalt for at have kørt for hurtigt.

A ankede alene dommen, der indbefattede en ubetinget frakendelse af førerretten, til "nedsættelse af straffen" og havde en længere e-mail korrespondance med K om, hvorvidt det var hensigtsmæssigt at opretholde anken, bl.a. på grund af risiko for yderligere sagsomkostninger.

Klageren derimod havde en forventning om, at K's far, der havde optrådt som bisidder i det første retsmøde, men som ikke havde fået tilladelse til at vidne under hovedforhandlingen, kunne anfægte hastighedsmålingen.

A endte med at udtræde af sagen tre hverdage før hovedforhandlingen i landsretten, og da klager havde erfaret, at ankesagen alene var berammet som "straffesag uden bevisførelse", frafaldt han "nødtvunget" sin anke.

Nævnet idømte A en bøde på 20.000 kr. (gentagelsestilfælde) med begrundelsen nedenfor.

Advokatnævnet nr. 2011-2299, 21/2 2012

Vedr. forhistorien henvises til ovennævnte resumé, der i kendelsen fylder 7½ side:

"Efter de advokatetiske regler må en advokat ikke ophøre med at udføre en sag på en sådan måde og under sådanne omstændigheder, at klienten hindres i rettidigt og uden skadevirkning at søge anden juridisk bistand.

Advokat A meddelte sin udtræden til klager ved e-mail af 30. marts 2011 - 7 dage før hovedforhandlingen ved landsretten. Det fremgår af e-mailen, at advokat A's udtræden skete efter telefoniske drøftelser af sagen med klager, og at advokat A under disse samtaler havde oplyst klager om, at der var en stor sandsynlighed for, at landsretten ville stadfæste byrettens dom, og at klager derfor sandsynligvis ville blive pålagt sagsomkostninger.

Ved e-mail af 1. april 2011 oplyste advokat A til klager, at han gerne ville føre sagen for ham, men at han havde anset det for fagligt forsvarligt at rådgive klager om at hæve anken på baggrund af sandsynligheden for at tabe sagen. Advokat A anførte endvidere, at han af klagers far var blevet gjort opmærksom på, at klager ledte efter en ny advokat, hvorfor han ønskede at få besked om klagers ønsker til det videre forløb.

Da advokat A ikke modtog en tilbagemelding fra klager, anmodede han den 4. april 2011 landsretten om at omberamme sagen.

Advokatnævnet finder på den baggrund, at advokat A ikke har tilsidesat god advokat-skik, idet advokat A i perioden efter den 30. marts 2011 forsøgte at få klager til at meddele, om han fortsat ønskede repræsentation ved advokat A, og idet han anmodede landsretten om at omberamme sagen.

Advokatnævnet frifinder derfor advokat A for dette klagepunkt.

For så vidt angår klagepunktet om byrettens afvisning af vidneførelse af klagers far finder Advokatnævnet det ikke godtgjort, at advokat A havde givet klager tilsagn om, at byretten ville tillade, at klager kunne føre sin far som vidne.

Advokatnævnet frifinder derfor tillige advokat A for dette klagepunkt.

For så vidt angår klagepunktet om, at advokat A anmodede landsretten om omberømmelse af sagen, efter at han var udtrådt af sagen, lægger Advokatnævnet til grund, at advokat A anmodede landsretten om omberømmelse af sagen, idet klager ikke havde besvaret advokat A's forespørgsel om, hvorvidt han fortsat ønskede at være repræsenteret af advokat A ved sagens behandling ved landsretten. Da Advokatnævnet finder, at denne disposition var korrekt i den foreliggende situation, frifinder Advokatnævnet derfor advokat A for dette klagepunkt.

For så vidt angår klagepunktet om, at advokat A alene har anket strafudmålingen og ikke skyldspørgsmålet, finder Advokatnævnet, at det ud fra formuleringen af ankeskrivelsen må lægges til grund, at advokat A alene har anket spørgsmålet om strafudmålingen. Advokatnævnet lægger endvidere til grund, at det på baggrund af sagens oplysninger måtte have stået klart for advokat A, at klager også ønskede at anke skyldspørgsmålet, idet han mente, at der var tale om en fejlmåling i relation til en af hastighedsmålingerne, hvilket var grunden til, at han ønskede at føre vidner i form af en teknisk specialist.

På den baggrund finder Advokatnævnet, at advokat A har begået en klar fejl ved udformningen af ankemeddelelsen og således har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1, ved alene at anke strafudmålingen i strid med klagers ønsker. Nævnet har ikke tillagt det vægt, at fejlen ikke fik retsvirkning for klager, idet denne hævede anken.

Som følge af det anførte pålægges advokat A en bøde på 20.000 kr.

Advokatnævnet har ved sanktionsfastsættelsen lagt vægt på, at advokat A i 2008 blev pålagt en sanktion for tilsidesættelse af god advokatskik."

Klagerens salærklage blev afvist, da salæret var fastsat af retten.

- oo0oo -

A er ikke medlem af Landsforeningen, tilføjer redaktøren.

Landsforeningens Meddelelse 54/2012

Vold - Gentagelse - Strafnedsættelse - Betinget straf

Straffelovens § 56, § 82, § 244 og § 247

A, B og C var tiltalt for vold efter § 244, ved at have overfaldet M på et diskotek.

A og B havde tidligere voldsdomme - B's dog af ældre dato. Begge blev straffet med betingede domme, hvorimod C blev straffet med ubetinget fængsel i 30 dage.

For A's vedkommende lagde retten vægt på, at M havde optrådt grænseoverskridende over for A's hustru ved at give hende et "klap i røven". B havde både haft fat i en stol og flaske, men havde ikke ramt M. C blev mod sin benægtelse dømt for et knytnæveslag.

Retten i Helsingør nr. 1-2918/2011, 19/10 2011

A på 34 og B på 23 år var tiltalt efter § 244, jfr. § 247, stk. 1, ved i april 2011 på et diskotek for A's vedkommende at have tildelt M et knytnæveslag i ansigtet, hvorefter B med en stol tildelte M to slag i hovedet og gik målrettet frem med en flaske, men blev forhindret i at slå af en anden gæst.

C på 23 år var tiltalt for et knytnæveslag i ansigtet og et spark på låret.

Alle nægtede sig skyldige. De tiltaltes og vidnernes forklaringer er gengivet udførligt i dommen (men ikke her).

A havde to voldsdomme fra 2009 - senest en fællesstraf på 4 måneders fængsel, reststraf 49 dage.

B havde også to voldsdomme, henholdsvis fra 2005 og 2006.

C havde ligeledes forstraffe, to sager fra 2005 og 2008 med bl.a. straffelovens § 119.

Rettens begrundelse og afgørelse:

"Ad forhold 1.

Tiltalte A har erkendt, at han har givet forurettede M et kraftigt skub, der meget muligt har ramt denne i ansigtet. Forurettede har forklaret, at der var tale om et knytnæveslag i ansigtet. Den afspillede video findes at bekræfte forurettedes forklaring. Retten finder derfor denne tiltalte skyldig som anført i anklageskriftet.

Ved fastsættelsen af straffen lægges det til grund, som forklaret af tiltaltes kone, vidnet K og af vidnet V, at forurettede forinden havde optrådt grænseoverskridende bl.a. ved, at forurettede havde givet tiltaltes hustru "et klap i røven" og at dette var anled-

ning til, at tiltalte overfaldt forurettede. Tiltalte findes herefter at have befundet sig i en tilstand som nævnt i straffelovens § 82, nr. 5.

Ad forhold 2.

Det fremgår af omhandlede video, at tiltalte B, umiddelbart efter det ovenfor passerede, først greb en stol og løb over imod forurettede, og siden tog en flaske i hånden, men i begge tilfælde blev overfaldet afværget af de tilstedeværende gæster. Tiltalte har bekræftet, at det er ham på videoen, men har i øvrigt ingen erindring om episoden.

Retten lægger herefter til grund, at tiltalte havde til hensigt at slå forurettede som angivet i tiltalen. Da der ikke er ført bevis for, at tiltalte ramte forurettede med stolen, er der alene tale om en forsøgshandling.

Ad forhold 3.

Tiltalte (C) har bestridt at have været på stedet og kan ikke udtale sig om, hvor han var den 24. april 2011.

Forurettede har i sin forklaring ikke kunnet fremkomme med en beskrivelse af gerningsmanden og har ingen erindring om, at han fik et spark med knæet.

Tiltalte A har under sin forklaring først ikke villet udtale sig om, hvem der slog forurettede i garderoben, men siden oplyst, at det er en person, der hedder H. Vidnet V, der kender H og hos politiet har gennemset videoen, har i sin forklaring ikke kunnet udtale som om identiteten af gerningsmanden, men afviser, at det er H. Retten finder herefter ikke at kunne tillægge tiltalte A's forklaring nogen betydning.

Vidnet W har forklaret, at han er ejer af diskoteket. Det fremgår af hans forklaring og af videoen, at han stod umiddelbart over for gerningsmanden og greb fat i ham, da han havde overfaldet forurettede. Dette vidne har under en fotokonfrontation hos politiet senere udpeget tiltalte som gerningsmand til overfaldet. Under hovedforhandlingen har han forklaret, at han stadig er helt sikker på, at tiltalte var den, der overfaldt forurettede.

Under hensyn til, at vidnet W således med stor sikkerhed har genkendt tiltalte som gerningsmand, samt til indholdet af videoen, hvor gerningsmanden har stor lighed med tiltalte, finder retten det for godtgjort, at tiltalte er rette gerningsmand og har tildelt forurettede i hvert fald et knytnæveslag.

Tiltalte findes således skyldig i overtrædelse af straffelovens § 244.

Straffen fastsættes for tiltalte A efter straffelovens § 244, jf. § 247, således at tiltalte i medfør af straffelovens § 40, stk. 1, jf. § 61, stk. 2, nr. 2 som fællesstraf, der tillige omfatter reststraffen på 49 dage idømmes fængsel i 80 dage, der ikke skal fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 56, stk. 2.

Straffen fastsættes for tiltalte B til fængsel i 30 dage, jf. straffelovens § 244, jf. § 247, jf. § 21.

Straffen skal ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 56, stk. 2.

Retten har herved lagt vægt på, at tiltalte alene er dømt for en forsøgshandling, hvor tiltaltes hensigt ikke synes ganske klar og at tiltaltes seneste voldsdom ligger mere end 5 år tilbage.

Straffen fastsættes for tiltalte C til fængsel i 30 dage, jf. straffelovens § 244."

En del af erstatningskravet blev henskudt til civilt søgsmål. De betingede domme var med prøvetid på henholdsvis 2 og 1 år.